

[Svend Haugaard.]

var tilhænger af? Jeg er klar over, at regeringen agter at underskrive aftalen om stop for atomspredning i det øjeblik, denne aftale er klar til underskrift; men jeg vil gerne spørge: hvad gør man med hensyn til nordiske atomfrie zoner, eventuelt med Balkan som modstykke? Man har sagt, at det kun kunne klares i en større helhed. Hvad gør man for at fremme denne helhed?

Mindre ting som spørgsmålet om visum har også været nævnt her i dag. Vi har jo haft det sådan, at en gang hvert eller hvert andet år er et land kommet med blandt dem, vi ikke længere skal have visum til. Men det går lidt langsomt. Skal det absolut være gensidigt? Er det nordiske hindringer, der træder i vejen for, at det kan gå hurtigere? Hvis det er det, vil jeg anbefale, at man tager det frem ved det kommende nordiske statsministermøde.

Nu vi er ved visum: hr. Per Hækkerup nævnte spørgsmålet om kontrolrådspas. Sker der noget på det område? Når jeg tænker på vore tidligere samtaler om det spørgsmål, synes jeg, det var herligt, at hr. Per Hækkerup nævnte det. Vi har set, hvordan Sverige og Frankrig nøjes med den østtyske legitimation. Jeg mener, vi bør arbejde henimod at kunne gøre det samme. Om ikke andet kunne man da i hvert fald starte med, at de officielle repræsentanter heroppe fik lettere adgang til opholdsvisum.

Jeg er klar over, at anerkendelsen af Østtyskland er et meget kildent problem, og at det ikke sådan uden videre kan ske; men der kan vel tages små skridt henimod en normalisering af forholdet. Vi har handelsforbindelser på forskellig vis, men vi har ikke noget fast handelsorgan. Hvorfor ikke stille efter at oprette et dansk handelskammer i Østberlin? Der kunne også være tale om, at vi kunne fremme østtyske parlamentarikeres mulighed for at deltage i interparlamentariske konferencer. Det kunne være meget godt, om parterne sådan langsomt vænnede sig til at træffe hinanden. Vi kunne fremme en udveksling imellem Østtyskland og Danmark, begynde ved de forholdsvis „farlige“ ungdomsgrupper, kunstnere og pædagoger, og måske senere bringe det frem til det politiske plan. Hvorfor ikke en konference i Danmark med indbudte østtyske og vesttyske deltagere, f. eks. pæ-

dagoger? Jeg synes, der på forskellig vis må sættes noget i gang, som kan være med til at bryde barrieren imellem os.

Hvad NATO- og Warszawapagtlandene angår, har der også her i dag været talt om en dialog, og udenrigsministeren lagde vægt derpå. Det gør jeg også. Men det har foreløbig været en meget forsigtig dialog. Hvorfor ikke tage initiativ til en række konferencer mellem repræsentanter fra NATO- og Warszawapagtlande, f. eks. pressefolk, universitets- og andre repræsentanter for uddannelsen, politiske repræsentanter? Der har nu og da været delegationsrejser osv., men nogen egentlig konference mellem parterne har der foreløbig ikke været. Jeg er klar over, at på det højere politiske plan er det måske for tidligt — det nævnte hr. Per Hækkerup — men man kunne jo godt begynde lidt mere forsigtigt.

Videre med hensyn til NATO-Warszawapagtsamarbejde: der kunne laves møder for ungdomsorganisationer som noget helt selvfølgelig. Man kunne drøfte ungdomsproblemer, man kunne drøfte udveksling af ungdomsgrupper. Der kunne være tale om repræsentanter for turistinteresser og kunstnere repræsenterende alle arter udøvende kunst, film iberegnet. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at parterne ville have meget at lære af hinanden. For ikke at tale om kirkelige kredse, vi er vel efterhånden kommet så langt, at de ikke længere behøver at mødes på et skib ude i et eller andet hav, men kunne mødes på landjorden. Og hvordan med erhvervsgrupper og mange andre former for sammenkomster, som kunne være særdeles nyttige til kontakter imellem østlige og vestlige lande? Jeg tror, det vil være nyttigt for bedre forståelse, større kontakt, bedre samhandel, og ikke mindst fordi vi kan lære en hel del af hinanden.

Jeg vil også pege på, at det skulle være muligt nu at lave tosidede møder for udenrigspolitiske nævn, f. eks. det udenrigspolitiske nævn i Danmark og i Polen eller i Danmark og Czekoslovakiet, for at tage en begyndelse. Og hvorfor skulle det ikke være muligt, at vi også i Danmark i højere grad, end vi har gjort det hidtil, kunne invitere parlamentariske grupper? Jeg ved nok, at det er sparetider, men det er dog et spørgsmål, på hvilke områder der skal spares.